

Bogár László: Tanítani

2016 április 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A konfliktus az emberi közösségekben úgy működik, mint a súrlódás a mechanikai szerkezetekben.

Teljesen soha nem lesz kiküszöbölhető, de mégis mindent igyekszünk megtenni azért, hogy a hatását csökkentsük, és erre jó okunk van. A magas intenzitású súrlódás, illetve a magas konfliktusszint ugyanis sok felesleges energiát vesz el, rontja a teljesítményt, és megrövidíti a berendezés élettartamát. Ha egy emberi közösség magas minőségű szerkezet kíván lenni, akkor a teendője csupán annyi, hogy igen nagy gondal formálja meg az egyes alkatrészeket (ezek mi vagyunk, emberek), és rendkívüli gondossággal illeszze össze ezeket, tehát a komplex társadalmi együttműködési rendszer, illetve az azt mozgó normatív struktúrák a lehető legmagasabb szintű működést tegyenek lehetővé.

Mindezt persze így kimondani összehasonlíthatatlanul egyszerűbb, mint nap mint nap megcselekedni. Az egyes egyének létkarakterének finom megmunkálását az emberi társadalmakban a család, az iskola és a munkahely látja el. Minden emberi közösség óriási anyagi és szimbolikus erőforrásokat fordít ennek a feladatnak az ellátására. Arra, hogy megszülessen és testi-lelki egészségben felnevelkedjen a következő nemzedék. A magyar társadalomban az elmúlt évszázadban számos súlyos feszültség keletkezett az emberi minőségeket újratermelő rendszerekben. Még súlyosabbá teszi a helyzetet, hogy kimondatlan hamis egyezségek hálója szövötte be az egész rendszert, aminek a lényege az, hogy többnyire mindenki úgy akar nyerni, vagyis haszonhoz jutni, hogy a dolog „befektetési” részéhez lehetőleg ne kelljen hozzájárulnia.

Ez a torz magatartás pedig újra és újra ezeknek a humán vagyoni újratermelő rendszereknek a túlterheléséhez, időnként pedig összeomlás-közel állapothoz vezet. Két ilyen, nem néven nevezett problémát szeretnék kiemelni, amelyek az oktatási rendszerben ma meglévő feszültségek újratermelésében bizonyosan fontos szerepet játszanak. Szándékosan nem kívánok foglalkozni azzal az evidens ténnyel, hogy a tiltakozások szervezőinek egy részét közvetlen politikai ambíciók vezetik, ami önmagában persze nem feltétlenül probléma, de értelemszerűen eleve kizárja a nyugodt és érdemi párbeszédet a rendszer átalakításáról.

A politika világa ma „politikaiipari nagyvállalatok” küzdelme a minél nagyobb profit megszerzése érdekében, és minden olyan, az emberi együttműködéshez szükséges „jóság”, mint a bizalom, odafordulás, együttérzés, szolidaritás, nemcsak hiánycikk, de hovatovább nem is értelmezhető. Én most inkább azok számára igyekszem kifejezni a két – szerintem döntő fontosságú és mindeddig kibeszéletlen – problémanyaláb lényegét, akik a valóban konstruktív párbeszéd hívei.

Az első problémakupac lényege abban az első hallásra talán furcsa kérdésben foglalható össze, hogy mi a tudás. A konfliktusok egyik vonulata úgy reflektál erre, hogy túlterheltek a diákok és a tanárok, hogy sokat és ezen belül sok felesleges dolgot próbálunk oktatni. Éppen ezért kellene tisztázni feltenni végre azt a kérdést, hogy mi a tudás, és hogy legfőképpen ki, hol, mikor és hogyan dönt arról, hogy mi a hivatalosan elismert tudás. Ezt az emberek kilencvenkilenc százaléka úgy tekinti magától értetődő mechanizmusnak, hogy valójában halvány sejtelve sincs arról, hogyan működik mindez.

Azt mindenki látja, hogy rohamos gyorsasággal értékelődnek le (vagy legalábbis át) egész tudásrendszerek, de nem ismerjük a tudásmeghatározás mechanizmusát, és legfőképpen annak igazi „alanyait”, noha nem csekélységre van szó. Ha Francis Bacon nyomán tudjuk, hogy „a tudás hatalom”, akkor elképzelhetjük, hogy mekkora a hatalma annak, aki azt határozza meg, hogy mi a tudás. És ebben a kérdésben értelemszerűen valamilyen formában mindenki érintett, és mindenki valamilyen értelemben kompetensnek is érzi magát. Világunk a megvalósult abszurdítások világa, hisz a magát homo sapiensként ünneplő ember esztelenül szétveri önmaga külső és belső természetét. De akkor egy ilyen világban mi a tudás? Az uralkodó tudás megtanításával valójában az emberiség önfelszámolásának felgyorsítására tanítjuk meg a következő generációt, ha meg alternatív (unortodox) tudás terjesztésével próbálkozunk, bizony számíthatunk a láthatatlan tudásmeghatározó hatalmak brutális megtorlására.

Nem is beszélve akkor még arról, hogy az ezt megtanuló és ezt a tudását komolyan venni igyekvő gyerekeknek csak a kifosztott, megvetett és közörejé tárgyakként vegetáló páriasors jut.

A mindentől nem független másik nagy problémanyaláb a finanszírozás kérdése. Természetesen semmi nincs ingyen, hisz „semmi semmi nem lesz”, minden érték elállítására csak munka segítségével történhet. Minden, ami az oktatási rendszerben az ifjú létkarakterének megformálása érdekében történik, az anyagi és szimbolikus ráfordítások eredményeként valósul meg. Az egyén, a család, a kisebb közösség (önkormányzat), majd a negyedik, a nemzet szintjét megtestesítő állam egyaránt részt vesz a finanszírozásban, amelynek eredménye a kimozdított emberfé. De vajon kié a jog, hogy a létrejött humán tőkét mozgásba hozza? És nem véletlenül jelenti ez az

egész ügy legkényesebb elemét. Ahogy már említettem is, lehet?ség szerint minden szerepl? inkább csak a hozamból való minél nagyobb részesedésre összpontosít, és elegánsan igyekszik magát kihúzni a finanszírozás felel?ssége alól. És ez így csak a biztos bukáshoz vezethet. Pláne, ha beszélni sem tudunk minderr?l.

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
